

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și șase

Desigilarea profețiilor: Respingerea luminii în 1856 și consecințele ei

Jeff Pippenger

2024-02-09

În 1856, lumina „celor șapte vremuri” a fost desigilată, iar până în 1863 acea lumină a fost respinsă. Profetul din Iuda a adus lumina regelui nelegiuit Ieroboam, iar Ieroboam a respins lumina. Isaia a adus aceeași lumină regelui nelegiuit Ahaz, iar acesta a respins, de asemenea, lumina. Pentru refuzarea luminii asociate cu iazul Șiloah, atât regatul lui Ieroboam (cel de la nord), cât și cel al lui Ahaz (cel de la sud) au fost duse în robie de un rege din nord, în 723 î.Hr., respectiv în 677 î.Hr.

Moise, în răzvrătirea lui Aaron; Isaia, alături de Ahaz; și Ieremia, alături de alți regi, i-au reprezentat pe credincioșii din istoria milerită, care la rândul lor îi reprezentau pe solii luminii în răzvrătirea din zilele de pe urmă. "Prima" criză a zilelor de pe urmă, din 1863, și "ultima" criză a zilelor de pe urmă, a "marelui cutremur" din Apocalipsa, capitolul unsprezece (legea duminicală care va veni în curând), sunt reprezentate de toate aceste linii profetice. Prorocul din Iuda reprezintă un proroc care s-a abătut de la responsabilitatea sa și ajunge să fie îngropat în același mormânt cu protestantismul apostat. Moartea și îngroparea lui au fost urmarea alegerii sale de a mânca și a bea din hrana prorocului mincinos din Betel.

Judecata de a fi biruit de papalitate (regele Asiriei) la legea duminicală, care a fost preînchipuită prin risipirea regatelor de nord și de sud ale lui Ieroboam și Ahaz, corespunde soartei profetului iudean, căci el a murit între un «leu» și un «măgar». «Leul» este simbolul Babilonului, care în zilele din urmă este papalitatea.

Și s-a întâmplat că, după ce a mâncat pâine și a băut, i-a înșeuat măgarul, anume pentru profetul pe care îl adusesse înapoi. Iar după ce a plecat, un leu i-a ieșit înainte pe drum și l-a ucis; și trupul său neînsuflețit era aruncat pe drum, iar măgarul stătea lângă el, și leul stătea și el lângă trupul neînsuflețit. Și iată, niște oameni treceau pe acolo și au văzut trupul neînsuflețit aruncat pe drum și leul stând lângă trupul neînsuflețit; și au venit și au spus aceasta în cetatea în care locuia profetul cel bătrân. Când profetul care îl adusesse înapoi de pe drum a auzit aceasta, a zis: Acesta este omul lui Dumnezeu, care a fost neascultător de cuvântul Domnului; de aceea Domnul l-a dat pe mâna leului, care l-a sfâșiat și l-a omorât, potrivit cuvântului Domnului pe care i-l spusese. Și a zis fiilor săi: Înșeuțați-mi măgarul. Și ei i-au înșeuat măgarul. Și a plecat și a găsit trupul lui neînsuflețit aruncat pe drum, iar măgarul și leul stăteau lângă trup; leul nu mâncase trupul, nici nu sfâșiasse măgarul. Și profetul a ridicat trupul neînsuflețit al omului lui Dumnezeu, l-a așezat pe măgar și l-a adus înapoi; și profetul cel bătrân a intrat în cetate, ca să-l jelească și să-l îngroape. Și i-a așezat trupul neînsuflețit în mormântul său; și l-au jelicat, zicând: Vai, frate al meu! Și s-a întâmplat că, după ce l-a îngropat, le-a vorbit fiilor săi, zicând: Când voi muri, atunci să mă îngropați în mormântul în care este îngropat omul lui Dumnezeu; așezați oasele mele lângă oasele lui. Căci cuvântul pe care l-a strigat, prin cuvântul Domnului, împotriva altarului din Betel și împotriva tuturor caselor înălțimilor care sunt în

cetățile Samariei se va împlini negreșit. 1 Împărați 13:11-32.

Profetul din Iuda a murit între două simboluri. Leul este un simbol al Babilonului, iar Babilonul modern din zilele din urmă este Împăratul de la Miazănoapte, care își găsește sfârșitul, fără ca nimeni să-i vină în ajutor, în Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci și cinci. Semnul autorității sale este închinarea la soare, care este a patra urâciune, iar în Ezechiel, capitolul opt, a patra generație a adventismului laodicean este înfățișată ca închinându-se spre soare. În visul lui Miller i s-a arătat că nu doar că nestematele au fost împrăștiate și acoperite, ci și că însuși cufărul, care reprezenta Biblia, a fost, de asemenea, rupt în bucăți.

În a treia generație a Adventismului, lucrarea de a introduce în uz așa-numitele traduceri moderne ale Bibliei a fost promovată de conducerea Adventismului. Acele așa-numite traduceri moderne au fost derivate dintr-un ansamblu corupt de manuscrise care sunt promovate de teologii omului fărădelegii și de protestantismul apostat. Cufărul lui Miller a fost Versiunea King James, care a fost tradusă din manuscrisele necorupte.

Până la a patra generație a adventismului laodicean, biserica se alăturase Consiliului Mondial al Bisericilor, o confederație a Bisericii Romei și a fiicelor ei. Adventismul a susținut ani de zile, spre folosul turmei sale adormite, că nu era decât „observator” la Consiliul Mondial al Bisericilor, până când statutele acelei confederații rele au dezvăluit că statutul de „observator” echivalează cu calitatea de membru deplin, cu drept de vot!

În a patra lor generație, i-au acordat de două ori „omului fărădelegii” o medalie de aur. Cel puțin una dintre medalii avea imprimată reprezentarea înțelegerii catolice a A Doua Veniri a lui Hristos, înfățișându-L pe Isus punându-Și piciorul pe pământ la revenirea Sa; ea includea, de asemenea, un nimb solar catolic în spatele lui Hristos și prescurtarea catolică a poruncii a patra, care spunea pur și simplu: „Adu-ți aminte de Sabat.” Într-o procedură judiciară (care este o pronunțare juridică), președintele Conferinței Generale a depus mărturie, declarând că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea credea odinioară că papalitatea era Antihristul, dar că biserica sa plasase de mult acea credință „în lada de gunoi a istoriei”.

A patra urâciune (generație) este aceea în care cei douăzeci și cinci de conducători ai Bisericii din Ierusalim se închină soarelui. Urâciunile progresive au început cu chipul geloziei care a fost așezat la intrare, marcând începutul. Prorocul din Iuda sfârșește îngropat împreună cu protestantismul apostat, iar leul (Babilonul) îl ucide, fiindcă a revenit la metodologia protestantismului apostat și, prin urmare, nu poate recunoaște că Roma este cea care stabilește viziunea, iar acolo unde nu există viziune stabilită prin simbolul omului fărădelegii, ajungi, în cele din urmă, de partea omului fărădelegii.

„Cei care cad în confuzie cu privire la înțelegerea cuvântului, care nu reușesc să vadă înțelesul Antihristului, se vor situa negreșit de partea Antihristului.” Colecția Kress, 105.

Prorocul iudean a fost îngropat împreună cu prorocul mincinos din Betel, care l-a numit „fratele” său. El a fost găsit mort între două simboluri. „Leul” reprezenta eșecul său de a înțelege antihristul, iar „asinul” este un simbol al Islamului. Adventismul laodicean a demonstrat deja, prin tăcerea sa

cu privire la 11 septembrie 2001, că nu recunoaște că subiectul Islamului din cadrul celui de-al treilea Vai este Strigarea de la miezul nopții, solia ploii târzii. Nerecunoașterea soliei ploii târzii este moarte! Ploaia târzie a început la 11 septembrie 2001, când a coborât îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte la pământ. „Ploaia” este o solie, iar solia trebuie recunoscută pentru a fi primită.

„Nu trebuie să așteptăm ploaia târzie. Ea vine peste toți cei care vor recunoaște și își vor însuși roua și ploile harului care cad peste noi. Când strângem frânturile de lumină, când prețuim îndurările sigure ale lui Dumnezeu, care iubește să vadă că ne încredem în El, atunci fiecare făgăduință va fi împlinită. [Isaia 61:11 citat.] Întregul pământ va fi umplut de slava lui Dumnezeu.” Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 984.

„Întregul pământ” știe ce s-a întâmplat la 11 septembrie 2001, dar pentru ca mesajul care începe acolo și care, în cele din urmă, luminează întregul pământ cu slava lui Dumnezeu să fie primit, el trebuie recunoscut. Cuvântul „recognize” înseamnă „a-și aminti sau a-și recăpăta cunoașterea, fie cu o mărturisire a acelei cunoașteri, fie fără. Recunoaștem o persoană la distanță, când ne aducem aminte că am mai văzut-o înainte sau că am cunoscut-o odinioară. Îi recunoaștem trăsăturile sau vocea.” Dicționarul lui Webster, 1828.

Singura cale prin care un adventist laodicean poate recunoaște mesajul ploii târzii care a sosit la 11 septembrie 2001 este să recunoască faptul că a văzut în trecut aceeași manifestare a puterii divine. La 11 august 1840, îngerul puternic din Apocalipsa zece a coborât, când s-a împlinit profeția celui de-al doilea Vai al Islamului. Acea istorie s-a repetat în mod desăvârșit când, la 11 septembrie 2001, a coborât îngerul puternic din Apocalipsa optsprezece, odată cu împlinirea profeției celui de-al treilea Vai al Islamului, iar nerecunoașterea Islamului celui de-al treilea Vai înseamnă a fi purtat de măgarul sălbatic arab spre moartea adusă de leul Babilonului modern.

Bețivii lui Efraim, care nu pot citi cartea pecetluită, nu pot vedea repetarea istoriei milerite, căci acea recunoaștere se întemeiază pe metodologia «rând după rând» a ploii târzii. Concepția că manifestarea puterii lui Dumnezeu din istoria milerită se repetă în zilele de pe urmă nu poate fi susținută de metodologia protestantismului apostat și a catolicismului.

„Îngerul care se alătură proclamării soliei celui de-al treilea înger are să lumineze întregul pământ cu slava sa. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de putere fără precedent. Mișcarea adventă din perioada 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare post misionar din lume, iar în unele țări a existat cel mai mare interes religios care a fost vreodată atestat în vreo țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; dar toate acestea vor fi întrecute de mișcarea puternică sub ultima avertizare a celui de-al treilea înger.” Tragedia veacurilor, 611.

Conducătorii orbi ai Israelului modern sunt constrânși de propria lor metodologie să respingă adevărul că în zilele de pe urmă va avea loc o repetare a manifestării puterii lui Dumnezeu, așa cum a fost în anii de odinioară.

Aici vedem că biserica — sanctuarul Domnului — a fost prima care a simțit lovitura mâniei lui Dumnezeu. Bătrânii, aceia cărora Dumnezeu le dăduse mare lumină și care stătuseră ca

păzitori ai intereselor spirituale ale poporului, își trădaseră încredințarea. Ei adoptaseră poziția că nu trebuie să ne așteptăm la minuni și la manifestarea evidentă a puterii lui Dumnezeu, ca în zilele de odinioară. Vremurile s-au schimbat. Aceste cuvinte le întăresc necredința, iar ei zic: Domnul nu va face nici bine, nici rău. El este prea milostiv ca să-Și cerceteze poporul în judecată. Astfel, „Pace și siguranță” este strigătul unor oameni care nu-și vor mai înălța niciodată glasul ca o trâmbiță, ca să arate poporului lui Dumnezeu fărădelegile lui și casei lui Iacov păcatele ei. Acești câini muți, care n-au vrut să latre, sunt cei care simt dreapta răzbunare a unui Dumnezeu ofensat. Bărbați, fecioare și copilași pier cu toții deopotrivă. Mărturii, volumul 5, 211.

Orbirea laodiceană a bărbaților învățați care îi conduc pe neînvățații Ierusalimului nu poate recunoaște ploaia târzie, căci nu doar că folosesc o metodologie biblică coruptă, ci și concluziile raționamentului lor fals îi pun într-o poziție în care vor nega orice viitoare manifestare a puterii lui Dumnezeu, ca în veacurile trecute. Totuși, Maleahi trei arată că atunci când Solul Legământului îi va curăți pe fiii lui Levi, jertfa va fi ca în zilele de odinioară.

Martorul Credincios declară: „Știu faptele tale.” „Pocăiește-te și fă faptele dintâi.” Aceasta este adevărata probă, dovada că Duhul lui Dumnezeu lucrează în inimă ca să te pătrundă iubirea Lui. „Voi veni curând la tine și îți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Biserica este asemenea pomului neroditor care, primind roua și ploaia și lumina soarelui, ar fi trebuit să aducă belșug de rod, dar asupra căruia cercetarea divină nu descoperă decât frunze. Gând solemn pentru bisericile noastre! Solemn, într-adevăr, pentru fiecare persoană! Minunate sunt răbdarea și îngăduința lui Dumnezeu; dar, „dacă nu te pocăiești”, se vor epuiza; bisericile, instituțiile noastre, vor merge din slăbiciune în slăbiciune, din formalism rece într-o stare de moarte, în timp ce spun: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Martorul Credincios spune: „Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.” Vor vedea ei vreodată limpede starea lor?

În biserici va fi o minunată manifestare a puterii lui Dumnezeu, dar ea nu va lucra asupra celor care nu s-au smerit înaintea Domnului și nu au deschis ușa inimii prin mărturisire și pocăință. În manifestarea acelei puteri care luminează pământul cu slava lui Dumnezeu, ei nu vor vedea decât ceva pe care, în orbirea lor, îl socotesc primejdios, ceva care le va trezi temerile și se vor pregăti să i se împotrivescă. Pentru că Domnul nu lucrează potrivit ideilor și așteptărilor lor, ei se vor împotrivi lucrării. „De ce”, zic ei, „n-am cunoaște noi Duhul lui Dumnezeu, când am fost în lucrare atâția ani?” — Pentru că nu au răspuns avertizărilor, rugămintelor din mesajele lui Dumnezeu, ci au spus stăruitor: „Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic.” Talentul, îndelungata experiență, nu vor face din oameni canale ale luminii, dacă nu se așază sub strălucitele raze ale Soarelui Neprihănirii și dacă nu sunt chemați, aleși și pregătiți prin înzestrarea Duhului Sfânt. Când oamenii care se îndeletnicesc cu lucruri sfinte se vor smeri sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, Domnul îi va înălța. El îi va face oameni ai discernământului — oameni bogați în harul Duhului Său. Trăsăturile lor de caracter puternice, egoiste, îndărătnicia lor, vor fi văzute în lumina care strălucește din Lumina lumii. „Voi veni la tine curând și-ți voi lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăiești.” Dacă-L vei căuta pe Domnul din toată inima, El Se va lăsa găsit de tine. Review and Herald, 23 decembrie 1890.

Moartea profetului iudean este reprezentată atât de „leul” Babilonului modern, care este simbolul profetic ce stabilește viziunea istoriei profetice, cât și de „asinul”. Prima mențiune a Islamului în Scripturi are loc atunci când Ismael este introdus ca un „om sălbatic”.

Și el va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om și mâna fiecărui om împotriva lui; și el va locui în prezența tuturor fraților săi. Geneza 16:12.

Regula primei mențiuni în Scriptură stabilește că toate caracteristicile simbolului sunt cuprinse în acea mențiune, căci Cuvântul lui Dumnezeu este o sămânță, iar o sămânță posedă tot ADN-ul necesar pentru a aduce la rod întreaga plantă. Cuvântul tradus prin «om sălbatic» este termenul pentru «măgarul arab sălbatic». «Măgarul», în Scripturile adevărului, este unul dintre simbolurile Islamului.

Solia lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte, care aduce oasele moarte la viață, astfel încât acestea se ridică în picioare ca o oaste puternică, este solia islamului celui de-al treilea Vai, iar acea solie este solia Strigătului de la miezul nopții din zilele de pe urmă. Sora White învață în mod direct că Intrarea Triumfală a lui Hristos în Ierusalim a reprezentat solia Strigătului de la miezul nopții.

Strigătul de la miezul nopții nu a fost susținut atât de mult prin argumentație, deși dovada din Scriptură era clară și concludentă. O putere constrângătoare îl însoțea, mișcând sufletul. Nu era îndoială, nici contestare. Cu prilejul intrării triumfale a lui Hristos în Ierusalim, oamenii adunați din toate părțile țării pentru a ține sărbătoarea s-au îndreptat în număr mare spre Muntele Măslinilor și, alăturându-se mulțimii care Îl însoțea pe Isus, au prins inspirația clipei și au ajutat la amplificarea strigătului: „Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!” [Matei 21:9.] Tot astfel, necredincioșii care se îngrămădeau la întâlnirile adventiste — unii din curiozitate, alții doar ca să batjocorească — au simțit puterea convingătoare care însoțea solia: „Iată, Mirele vine!” Spiritul profeției, volumul 4, 250.

Descoperirea lui Isus Hristos este solia finală, desigilată în zilele din urmă, și include Islamul celui de-al treilea Vai. Când Hristos, care este solia desigilată, a intrat în Ierusalim, preînchipuind astfel Strigătul de la miezul nopții din zilele din urmă, El a fost purtat (solia Lui a fost purtată) de un „măgar”. Solia finală a neprihănirii lui Hristos este purtată de Islam.

Islamul a fost, este și va fi un om sălbatic, așa cum este reprezentat de măgarul sălbatic arab, iar oricine dorește să vadă (și sunt mulți care nu doresc să vadă) poate „recunoaște” cu ușurință că războiul pe care îl poartă acum Islamul este o nebunie sălbatică. Disponibilitatea de a recurge la sinucidere, crezând că va exista vreo mare răsplată sexuală în viața de apoi, este o nebunie satanică. Prima mențiune a Islamului a indicat că Islamul avea să fie un om sălbatic.

Războiul purtat de Islam adună întreaga omenire laolaltă pentru a lupta în războiul tot mai intens al celui de-al treilea Vai. Islamul este logica profetică pentru implementarea unui guvern mondial unic, iar globaliștii susțin că i-au reintrodus în mod deliberat pe evrei în țara lui Israel după Al Doilea Război Mondial, pentru a putea folosi ura străveche a Islamului față de evrei spre a iniția un Al Treilea Război Mondial. Globaliștii cred, și au susținut de zeci de ani, că vor avea nevoie de un Al Treilea Război Mondial pentru a aduce la îndeplinire guvernul lor mondial unic. Motivațiile

corupte ale globaliștilor, așa cum sunt exprimate în propriile lor cuvinte, se încadrează în rolul biblic al Islamului.

Probabil cea mai gravă componentă a ADN-ului profetic al lui Ismael, în versetul în care este menționat pentru prima dată, este faptul că duhul lui, care este duhul unui „om sălbatic”, „locuiește în prezența tuturor fraților săi”. Ideea că doar anumite secte ale islamului radical vor fi implicate în al treilea Vai nu este în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu. Viziunea curentă, corectă politic, potrivit căreia există câteva mere stricate în orice confesiune religioasă și că majoritatea adeptilor religiei musulmane sunt cetățeni iubitori de pace, nu este de acord nici cu propria lor carte sfântă, nici cu Biblia.

Coranul învață că este datoria fiecărui credincios al lui Allah să aducă întreaga lume în conformitate cu legea Șariei, iar prima mențiune a Islamului în Cartea Genezei indică faptul că duhul «omului sălbatic» al lui Ismael va fi în fiecare adept al Islamului. Coranul îi învață în mod direct pe adeptii săi să mimeze decența atunci când trăiesc în regiuni în care nu au încă capacitatea de a impune populației regimul lor religios, asemeni Catolicismului.

Profetul din Iuda l-a confruntat pe Ieroboam când împărăția lui tocmai fusese inaugurată. Protestantismul apostat a început în 1844 și a fost imediat confruntat de adventismul millerit, care intrase în Sfânta Sfintelor și descoperise Legea lui Dumnezeu, inclusiv Sabatul zilei a șaptea. Adventismului millerit i s-a spus, așa cum este reprezentat de Ieremia, să se întoarcă la Dumnezeu, dar niciodată să nu se întoarcă la „adunarea batjocoritorilor”. Profetului din Iuda i s-a spus să nu se întoarcă pe aceeași cale pe care venise și nici să nu mănânce sau să bea din cele oferite de profetul mincinos din Betel, dar el a făcut totuși aceasta. Moartea profetului din Iuda a fost așezată simbolic între două simboluri, care reprezentau papalitatea și islamul. Adventismul laodicean nu poate vedea acele două adevăruri, căci în 1863 și-a scos propriii ochi spirituali și a început procesul de acoperire a nestematelor și a metodologiei folosite de William Miller, pentru a pune temeliiile adventismului cu monede și nestemate contrafăcute și cu metodologia protestantismului apostat și a catolicismului.

„Omul cu peria de murdărie” își mătură acum podeaua Sa și restituie nestematele, dându-le lui Miller spre a le așeza pe masa lui, dar Adventismul este orbit de convingerea că ei sunt rămășița care a fost ridicată ca popor al Său în 1844.

Și să nu credeți că puteți zice în voi înșivă: «Avem pe Avraam drept tată»; căci vă spun că Dumnezeu poate din pietrele acestea să ridice fii ai lui Avraam. Și acum securea stă la rădăcina pomilor; de aceea orice pom care nu aduce roadă bună este tăiat și aruncat în foc. Eu, într-adevăr, vă botez cu apă spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, Căruia nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte; El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc. Lopata de vânturat este în mâna Lui, și Își va curăți pe deplin aria, și Își va strânge grâul în jitiță; iar pleava o va arde cu foc nestins. Matei 3:9-12.

Adventismul laodicean va fi vărsat din gura Domnului, cu excepția celor care ar putea să se pocăiască. Adventismul laodicean va fi îngropat în același mormânt în care este îngropat fostul popor al legământului care a respins solia lui Miller, căci acesta este acum, de asemenea, un fost

popor al legământului în raport cu cei o sută patruzeci și patru de mii. Răzvrătirea din 1863 este ilustrată de profetul care a venit din Iuda, care a lăsat, de asemenea, o profeție despre regele Iosia.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

În loc să devenim asemenea lumii, trebuie să devenim din ce în ce mai deosebiți de lume. Satana s-a unit și va continua să se unească cu bisericile pentru a face un efort magistral împotriva adevărului lui Dumnezeu. Tot ceea ce este întreprins de poporul lui Dumnezeu pentru a câștiga teren în lume va stârni o împotrivire hotărâtă din partea puterilor întunericului. Ultimul mare conflict al vrăjmașului va fi cât se poate de înverșunat. Va fi ultima bătălie între puterile întunericului și puterile luminii. Fiecare adevărat copil al lui Dumnezeu va lupta cu vitejie de partea lui Hristos. Cei care, în această mare criză, își îngăduie să fie mai mult de partea lumii decât de partea lui Dumnezeu se vor așeza, în cele din urmă, cu totul de partea lumii. Cei care ajung să se rățească în înțelegerea Cuvântului, care nu văd semnificația antihristului, se vor așeza negreșit de partea antihristului. Nu mai este vreme acum să ne contopim cu lumea. Daniel stă în sorțul său și în locul său. Profețiile lui Daniel și ale lui Ioan trebuie să fie înțelese. Ele se explică una pe alta. Ele dau lumii adevăruri pe care fiecare ar trebui să le înțeleagă. Aceste profeții trebuie să fie mărturie în lume. Prin împlinirea lor în aceste zile de pe urmă, ele se vor explica singure.

Domnul este pe cale să pedepsească lumea pentru nelegiuirea ei. Este pe cale să pedepsească organizațiile religioase pentru respingerea luminii și a adevărului care le-au fost date. Marea solie, care îmbină prima, a doua și a treia solie îngerească, trebuie să fie transmisă lumii. Aceasta trebuie să fie sarcina lucrării noastre. Cei care cred cu adevărat în Hristos se vor conforma în mod deschis Legii lui Iehova. Sabatul este semnul dintre Dumnezeu și poporul Său, iar noi trebuie să facem vizibilă conformarea noastră la Legea lui Dumnezeu prin păzirea Sabatului. Acesta trebuie să fie semnul de deosebire între poporul ales al lui Dumnezeu și lume. A fi credincios lui Dumnezeu are o mare însemnătate. Aceasta cuprinde reforma sănătății. Înseamnă că alimentația noastră trebuie să fie simplă, că trebuie să fim cumpătați în toate lucrurile. Multele feluri de mâncare atât de des întâlnite pe mese nu sunt necesare, ci sunt foarte dăunătoare. Mîntea și trupul trebuie păstrate în cea mai bună stare de sănătate. Numai aceia care au fost instruiți în cunoașterea și frica de Dumnezeu ar trebui aleși să își asume responsabilități. Aceia care de multă vreme sunt în adevăr, dar care nu pot deosebi între principiile curate ale neprihănității și principiile răului, a căror înțelegere cu privire la dreptate, milă și dragostea lui Dumnezeu este întunecată, ar trebui eliberați de responsabilitate.

Dumnezeu are lecții importante pe care poporul Său trebuie să le învețe. Dacă aceste lecții ar fi fost învățate mai înainte, cauza Sa nu s-ar afla astăzi unde este. Un lucru trebuie făcut. Adevărul nu trebuie reținut de la slujitori sau de la bărbați în poziții de răspundere de teamă să nu le atragă nemulțumirea. Trebuie să fie asociați cu instituțiile noastre bărbați care, cu blândețe și în înțelepciune, vor declara întregul sfat al lui Dumnezeu. Mânia lui Dumnezeu este aprinsă împotriva acelor care, în siguranță trupească și mândrie, au arătat dispreț față de ocârmuirea Sa. Ei pun în primejdie prosperitatea cauzei.

Orice cale falsă este o înșelăciune și, dacă este menținută, va aduce în cele din urmă pieire. Astfel, Domnul îngăduie ca aceia care mențin planuri false să fie nimiciți. Chiar în clipa când

se aud laude și adulație, vine o pieire năprasnică. Sunt unii care, deși știu de mustrarea primită de alții din pricina necredincioșiei, resping admonestarea. Aceștia sunt îndoit vinovați. Ei au cunoscut voia Domnului și n-au împlinit-o. Pedepșa lor va fi proporțională cu vina lor. Ei n-au voit să ia aminte la cuvântul Domnului. Kress Collection, 105, 106.